

Fővárosi Ítéltábla
13.Gf.40.493/2016/6-II

A Fővárosi Ítéltábla a Czövek Ügyvédi Iroda (**felperesi képviselő címe.**; ügyintéző: dr. Czövek János ügyvéd) által képviselt **felperes (felperes székhelye.)** felperesnek dr. Bethlen Dávid ügyvéd (**alperesi képviselő címe.**) által képviselt alperes neve (alperes címe) alperes ellen 77.830.512 forint és járulékai megfizetése iránt indított perében a Budapest Környéki Törvényszék 2016. június 1. napján kelt 6.G.41.060/2016/12. számú ítélete ellen az alperes 13. sorszámu fellebbezése folytán meghozta az alábbi

í t é l e t e t :

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja;

megállapítja, hogy az alperes személyes illetékmentességére tekintettel le nem rótt 2.500.000 (Kettőmillió-ötszázezer) forint fellebbezési illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás szerint az alperes mint pályázó 2004. szeptember 27-én konzorciumi együttműködési megállapodást kötött Megye Önkormányzatával és a Rend Tartományfőnökségével a ... Központok létrehozása és infrastrukturális feltételeinek javítása című HEFOP/2004/3.2.2., valamint a HEFOP/2004/4.1.1. számú pályázati kiírásokon való együttes részvétel biztosítására és a Minisztériummal kötendő támogatási szerződés teljesítése érdekében. A felek az együttműködési megállapodás 5.1. pontjában kifejezték azon szándékukat, hogy sikeres pályázat esetén a ... Központ irányítására nonprofit szervezetet hoznak létre, amely szervezetet a konzorciumi megállapodásba kedvezményezettként beemelik.

A konzorciumi partnerek 2005. július 23-án megalapították a **N.G.T. Kht**-t. az érintett térség szakképzési szervezési feladatainak ellátására. Közös célként fogalmazták meg a szakképzések összehangolását, a mindenkori piaci igényeket követő szakképzés biztosítását, valamint közös és összehangolt pályázati tevékenység folytatását a fejlesztési források megszerzése érdekében.

A **N.G.T. Kht.** 2008. július 15-ével nonprofit gazdasági társasággá alakulásáról döntött, a cégbíróság 2008. augusztus 28-án jogutódjaként a felperesi kft.-t a Cg..... cégjegyzékszámom bejegyezte. Az alperes a jogutódlást követően is tagja maradt a felperesnek.

A felperesi társaság főtevékenységként szakmai középfokú oktatást végez.

A konzorciumi megállapodásban foglaltakat fenntartva, lényegében annak teljesítésére a felperes és az alperes 2010. május 14-én magánjogi megállapodás keretében támogatási szerződést kötött, amelyben az alperes vállalta, hogy egyedi döntésnek minősülő támogatásként 27.611.613 forint támogatást nyújt a 2009. évi költségvetéséből a felperes részére a felperes hitelének költségeire és a 2009. évi működésére. A felek ugyanezen napon másik támogatási szerződést is kötöttek 7.923.890

forintra a felperes hitelének költségeire és a 2010. évi első negyedév működésének támogatására az alperes 2010. évi költségvetéséből. A peres felek 2011. augusztus 8-án újabb támogatási szerződést kötöttek, amelynek alapján az alperes a 2011. évi költségvetéséből egyedi döntésnek minősülő támogatást biztosított a felperes hitelének törlesztésére, költségeire és a 2011. évi működésének támogatására abban az ütemezésben, hogy 2011. szeptember 30-ig 42.296.010 forintot, 2011. december 31-ig 42.296.009 forintot vállalt megfizetni.

Az alperes a támogatási szerződésben foglaltaknak részben tett eleget.

A felperes legfőbb szerve 2013. április 1-jén a végelszámolásáról határozott.

A felperes az elsőfokú bíróságra 2012. június 27-én benyújtott és módosított keresetében az alperes 42.296.009 forint, ennek 2012. január 1-jétől a kifizetés napjáig a Ptk. 301/A. §-a szerinti mértékű késedelmi kamata, továbbá 27.611.613 forint, ennek 2010. május 31-től a kifizetésig járó a Ptk. 301/A. §-ában meghatározott mértékű késedelmi kamata, valamint 7.923.890 forint, ennek 2010. május 31-től a kifizetésig járó a Ptk. 301/A. §-ában meghatározott mértékű késedelmi kamata, valamint perköltség megfizetésére kötelezését kérte.

Arra hivatkozott, hogy az alperes többszöri felszólítás ellenére sem fizette ki részére a támogatási szerződésekben vállalt összegeket.

Az alperes az ellenkérelmében a felperes keresetének elutasítását és perköltségben marasztalását kérte.

Elsődlegesen a gazdasági társaságokról szóló 2006. évi IV. törvény (Gt.) 141. § (2) bekezdésének n) pontjára hivatkozva a felperes perindítási jogosultságát vitatta.

Az összecszerűség körében előadta, hogy a felperes részére 2009. december 10-ig három részletben összesen 22.078.897 forintot, 2011. szeptember 29-ig 42.296.010 forintot, 2015. június 25-ig 5.500.000 forintot megfizetett.

A Budapest Környéki Törvényszék a 2016. október 21-én kelt 6.G.41.060/2015/18. számú végzésével kijavított 2016. június 1-jén kelt 6.G.41.060/2015/12. számú ítéletében kötelezte az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 42.296.009 forintot, ennek 2012. január 1-jétől a kifizetés napjáig számított a Ptk. 301/A. §-a szerinti, a késedelemmel érintett naptári félévet megelőző utolsó napon érvényes jegybanki alapkamat 7%-kal növelt mértékű késedelmi kamatát; 27.611.613. forintot, ennek 2010. május 31-től a kifizetés napjáig számított a Ptk. 301/A. §-a szerinti, a késedelemmel érintett naptári félévet megelőző utolsó napon érvényes jegybanki alapkamat 7%-kal növelt mértékű késedelmi kamatát; 7.923.890 forintot, ennek 2010. május 31-től a kifizetés napjáig számított a Ptk. 301/A. §-a szerinti, a késedelemmel érintett naptári félévet megelőző utolsó napon érvényes jegybanki alapkamat 7%-kal növelt mértékű késedelmi kamatát. Megállapította, hogy a felek személyes illetékmentessége folytán le nem rótt 1.500.000 forint eljárási illeték a Magyar Állam terhén marad. Kötelezte az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek bruttó 3.100.000 forint perköltséget ügyvédi munkadíj címén.

Határozata indokolása szerint a peres felek kettős jogviszonyban állnak, egyrészt az alperes a felperesi gazdasági társaság tagjaként tagsági jogviszony alanya, belső jogviszonyukra a Gt. rendelkezései az irányadók. A felperes többször módosított társasági szerződése a Gt.-hez képest többletjogosítványokkal nem ruházta fel a tag alperest a társaságban, amelyből következően az alperes támogatási szerződésben rögzített vagyoni hozzájárulási kötelezettsége nem a felperesi gazdasági társasággal fennálló tagsági jogviszonyából ered, hanem a helyi önkormányzatokról szóló 1990. évi LXV. törvény (Ötv.) 8. § (1) bekezdésén, 9. §-án és 89. § (3) bekezdésén alapuló kötelezettségvállalásból született magánjogi szerződéseken alapul, amelyre vonatkozóan a Ptk. szabályai az irányadók. A társasági szerződés 8.7. pontjában kitértek arra, hogy a társaság szakképzési alaptervékenységekre eső költségeit a tagok, így alperes neve, Megye Önkormányzata

és a Tartományi Főnökség a konzorciumi megállapodás 15.5. pontjában rögzített arányban viselik, azaz az alapító tagok magánjogi jogviszonyára a társasági szerződés is utal.

A Gt. 141. § (2) bekezdése felsorolja a taggyűlés kizárólagos hatáskörébe tartozóan a tagok elleni követelések érvényesítését, mint kizárólagos taggyűlési hatáskörbe tartozó jogcselekményt. Az elsőfokú bíróság álláspontja szerint ez a jogszabályi rendelkezés nem tekinthető a támogatási szerződésben kötelezettségvállaló alperessel szembeni jogérvényesítés akadályának, ez ugyanis a tagsági jogviszonyhoz kötődő, az alperes tag és a felperes társaság belső jogviszonyára irányadó szabály, amely a magánjogi jogviszonyokra kiterjedően nem értelmezhető.

Mindezekre tekintettel az elsőfokú bíróság az alperesnek a jogalap körében előterjesztett védekezését nem találta megalapozottnak, ezért érdemben vizsgálta a felek támogatási szerződésből eredő kötelezettségei teljesítését.

A felek magánjogi jogviszonyára a felek és jogelődek közötti konzorciumi megállapodás, valamint az arra alapított ún. támogatási szerződések az irányadók, amelyek érvényességét a peres felek egyike sem vitatta. Ebben a tartós jogviszonyban az együttműködés keretét, célját és feltételeit a 2004. szeptember 27-én létrejött konzorciumi megállapodás 2013-ig rögzítette. A konzorciumi szerződés 15. pontja a közös pályázati program megvalósítására és az intézményrendszer fenntartására kiterjedően rendezi a szerződő felek támogatási kötelezettségét, meghatározza a szerződő felektől elvárt szolgáltatásokat. Ebben a tartós jogviszonyban a felek által nem vitatottan érvényesen és egyező akaratnyilatkozat keretében jött létre 2010. május 14-én két támogatási szerződés, az egyik 27.611.613 forint támogatási összegre és 2009. évre vonatkozóan, a másik 7.923.890 forint támogatási összegre és 2010. év első negyedévére vonatkozóan. A peres felek 2011. évre 2011. augusztus 8-án kötöttek támogatási szerződést a felperes támogatására, amelyben az alperes 2011. szeptember 30-ig 42.296.010 forint, 2011. december 31-ig 42.296.009 forint összegű támogatás megfizetését vállalta. A támogatási összegekre a felperes elszámolási kötelezettségét kötötték ki azzal, hogy nem szerződésszerű felhasználás esetén annak visszafizetésére köteles.

Az elsőfokú bíróság a perben becsatolt pénzforgalmi adatokból megállapította, hogy az alperes a felperes részére 2009-ben három részletben összesen 22.078.897 forintot, 2015. június 25-én 5.500.000 forintot utalt át. A pénzforgalmi adatok dokumentáció az alperes belső könyvelési anyaga, amelyből nem állapítható meg, hogy a felek tartós jogviszonyában a tárgyi pénzeszközök átutalása mely felperesi keresetben érvényesített konkrét követelések törlesztésére számolható el. A per tárgyát képező 2010-ben és 2011-ben létrejött támogatási szerződések alapján 2009-ben nyilvánvalóan nem történhetett utalás, ezért a 2009. évi utalásokra vonatkozó pénzforgalmi adattartalom nem értékelhető a perben érvényesített követelések kielégítése bizonyítékként.

Az alperes 2011. évre 2x42.296.000 forint összegű támogatás megfizetését vállalta, amelyből az egyiket a pénztárbizonylat szerint teljesítette, ezt a felperes sem vitatta. Az alperes a 2013. január 22-én tartott tárgyaláson elismerte, hogy 2011. augusztus 8-án kötött támogatási szerződésben 2011. december 31-ig kifizetni vállalt 42.296.009 forintot nem fizette meg a felperes részére.

Az elsőfokú bíróság az összecszerűség körében kiemelte, hogy a 2012 júniusa óta folyamatban lévő perben az alperes 2016 januárjáig soha nem állította, hogy teljesítette volna a perben érvényesített követelést.

Mindezekre tekintettel az alperest a keresettel egyezően marasztalta.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen az alperes nyújtott be fellebbezést, amelyben kérte elsődlegesen annak megváltoztatását, másodlagosan a Pp. 252. §-a alapján a hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróságnak újabb eljárásra utasítását, harmadlagosan a perköltség mérséklését.

Arra hivatkozott, hogy az elsőfokú bíróság a tényállásból nem helytálló következtetéseket vont le, és a vonatkozó jogszabályokat helytelenül alkalmazta.

Változatlanul állította, hogy a felperes úgy indított pert, hogy arra nem volt megfelelő felhatalmazása, mivel az alperessel fennálló követelés peresítése érdekében a Gt. 141. § (2) bekezdésének n) pontja alapján a felperesi társaság taggyűlése soha nem hozott döntést, ezért a per megindításának az alapja az eljárás során végig hiányzott.

Az elsőfokú bíróság az ítéletében ugyan utalt arra, hogy a szerződést magánjogi megállapodásnak tekinti, míg a Gt. 141. § (2) bekezdésének n) pontja a tagok egymás közötti jogviszonyában értelmezendő, ezért nem alkalmazható a per tárgyát képező szerződésekre. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróságnak ez a jogi megállapítása téves, mert a felperes által hivatkozott szerződések egyoldalú ellenszolgáltatást nyújtottak a felperesnek adott tevékenység végzése érdekében. A felperes már végelszámolás alatt van, így a támogatás célja már eleve nem teljesül. Az tény, hogy az alperesi oldal tagként kötötte meg a hivatkozott szerződéseket, ezt a körülményt igazolja az is, hogy a támogatás kérdésével a felperes társasági szerződésének 8.7. pontja is foglalkozik. Ezek alapján egyértelműen kijelenthető, hogy a támogatási kötelezettség tagi kötelezettségnek tekinthető, ezért az elsőfokú bíróság ítéletének ebben a körben tett okfejtése nem helytálló. Álláspontja szerint a hivatkozott szerződések tekintetében az alperes mint tag vállalt kötelezettséget az adott támogatás megfizetésére, ezért a Gt. 141. § (2) bekezdése alkalmazandó az adott ügyben, azaz a per megindításához a felperes nem rendelkezett megfelelő felhatalmazással, ezért azt korábban el kellett volna utasítani.

Előadta továbbá, hogy a per elhúzódásának az oka a tagoknak a háttérben zajló egyeztetéseinek érdekében több alkalommal közösen benyújtott szüneteltetés iránti kérelem volt. Véleménye szerint figyelemmel ezekre az egyeztetésekre, a felperesi oldalnak nem kellett jelentős mennyiségű munkát végeznie, ezért az ítéletben meghatározott perköltséget eltúlzottnak tartotta. Tájékoztatta a bíróságot arról, hogy a felperesi jogi képviselő a felperessel állandó képviseletre vonatkozó jogi megbízást kötött és ennek mértéke jóval kisebb összegű, mint a megítélt perköltség.

A felperes fellebbezési ellenkérelmet nem terjesztett elő.

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást az azóta bekövetkezett változás miatt azzal egészíti ki, hogy a felperes 2016. október 19. óta felszámolás alatt áll.

A fellebbezés nem alapos.

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (3) bekezdése alapján a fellebbezési kérelem korlátai között bírálta felül, ezért az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatása körében kizárólag azt vizsgálta, hogy az alperes elleni követelés érvényesítéséhez a taggyűlés jóváhagyására szükség volt-e és az elsőfokú bíróság által megállapított ügyvédi munkadíj mérséklésére lehetőség van-e.

Az elsőfokú bíróság a tényállást helyesen állapította meg és megalapozott jogi indokolással hozta meg marasztaló döntését.

A Fővárosi Ítéltábla megállapította, hogy az elsőfokú bíróság ítéletének hatályon kívül helyezésére sem a Pp. 252. § (2) bekezdése, sem a (3) bekezdése alapján nincs ok, mert az elsőfokú bíróság eljárási szabálysértést nem követett el, és a bizonyítási eljárás kiegészítésére sincs szükség. Az alperes a fellebbezésében maga sem hivatkozott arra, hogy az elsőfokú bíróság az eljárása során bármelyik eljárási szabályt megsértette volna és nem kérte további bizonyítási eljárás lefolytatását vagy a bizonyítékok kiegészítését.

A peres felek 2010-ben és 2011-ben kötötték azokat a támogatási szerződéseket, amelyekre a felperes a keresetét alapította, ezért a társaság belső jogviszonyára a Gt. rendelkezései az irányadóak.

A Gt. 141. § (2) bekezdésének n) pontja szerint a taggyűlés kizárólagos hatáskörébe tartozik a tagok elleni követelések érvényesítése.

A perbeli jogvita és a fellebbezés elbírálása körében a Fővárosi Ítéltáblának azt kellett eldöntenie, hogy a peres felek között olyan jogvita van-e, amelynek alapja a társasági tagság és ebből következően az alperes elleni követelés érvényesítéséhez a taggyűlés jóváhagyására szükség volt-e.

A Gt. 141. § (2) bekezdésének n) pontja alapján a felperesi társaság és annak tagja (alperes) között olyan jogvitának kell fennállnia, amelynek alapja a társasági tagság. Ezzel azonos álláspontot foglalt el a Kúria a Pfv.VI.20.194/2015/4. számú határozatában. A jelen ügyben a peres felek 2010. május 14-én és 2011. augusztus 8-án támogatási szerződést kötöttek a felperes hiteleinek költségeire, törlesztésére és a társaság működésének biztosítására azzal, hogy a felperesi társaság a támogatási szerződésekben biztosított összeget kizárólag a szerződésben meghatározott célokra használhatja fel, annak felhasználásával a felperest elszámolási kötelezettség, továbbá nem szerződés szerinti cél felhasználása esetén visszafizetési kötelezettség terheli. A támogatási szerződés megkötésére azonban nem a társasági szerződés alapján került sor, mivel annak 8.6. pontja a tagok mellékszolgáltatási és pótbefizetési kötelezettségeit kizárja.

Ezen túlmenően a társasági szerződés 11.4. pontja előírja, hogy a társaság és tagjai között létrejövő szerződést a szerződés aláírásától számított 30 napon belül a cégbíróságon a cégiratok közé letétbe kell helyezni. A felperes az elsőfokú bíróság felhívására a 2013. május 14-én kelt 7. sorszámú előkészítő iratában bejelentette, hogy a társaság és tagjai között létrejött szerződések nem kerültek a cégbíróságon letétbe helyezésre.

Ezen túlmenően a társasági szerződés nem tartalmaz olyan kötelezettségvállalást, amely a tagoknak támogatást írna elő, csak a törzstőke szolgáltatására irányult a tagok kötelezettsége.

A Fővárosi Ítéltábla álláspontja szerint - ahogy arra a felperes a 2013. november 20-án kelt 14. sorszámú előkészítő iratában maga is hivatkozott - a 2004. szeptember 27-én kelt konzorciumi együttműködési megállapodásban a felek vállalták az Európai Unió rész támogatású projekt megvalósítása során keletkezett, illetve beszerzett vagyonelemek fenntartását a megállapodás hatályának időtartama alatt. A konzorciumi együttműködési megállapodás 15. pontja a pályázat időtartama lejártát követően 2008. március 1-jétől 2013. február 28-ig a feleket terhelő kötelezettségeket rögzíti. Ebben a pontban részletesen szabályozták, hogy a pályázat elnyerése esetén létrehozott társaságot hogyan és milyen módon támogatják, a társaság fenntartásáról hogyan és milyen módon gondoskodnak.

Alapítván hivatkozott az alperes a fellebbezésében arra, hogy a társasági szerződés 8.7. pontja a támogatási kötelezettséget tagi kötelezettségként írta elő.

A társasági szerződés 8.4. pontja szerint a társaság szakképzési alaptevékenységre eső költségeit alperes neve, Megye Önkormányzata és a Tartományfőnökség a konzorciumi megállapodás 15.5. pontjában rögzített arányban viseli.

A társasági szerződésnek ez a pontja nem a tagokat kötelezte a költségek fizetésére, hanem a konzorciumi megállapodás 15.5. pontjára hivatkozott, ami ugyancsak azt támasztja alá, hogy nem a tagsági jogviszonyból ered a jogvita, mert annak nem a társasági tagság az alapja.

Mindezekre tekintettel helyesen állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy a jelen perben a felperesnek a Gt. 141. § (2) bekezdésének n) pontja alapján a perindításhoz taggyűlési határozatra nem volt szüksége, mert a perbeli jogvita nincs összefüggésben az alperes tagsági jogviszonyával.

A Pp. 75. § (1) bekezdése szerint perköltség - a törvényben meghatározott kivételeket nem tekintve - mindaz a költség, ami a felek célszerű és jóhiszemű pervitelével kapcsolatban akár a bíróság előtt, akár a bíróságon kívül merült fel.

A Pp. 75. § (2) bekezdése szerint a perköltséghez hozzá kell számítani a felet képviselő ügyvéd készkiadásait és munkadíját is.

A Pp. 78. § (1) bekezdése kimondja, hogy a pernyertes fél költségeinek megfizetésére a peresztes felet kell kötelezni.

A bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet (a továbbiakban: IM rendelet) 3. § (1) bekezdése szerint ha a fél és az ügyvéd között nincs az ügy ellátására vonatkozó díjmegállapodás vagy ha a fél ezt kéri, a bíróság a képviselet ellátásával felmerült munkadíj összegét a (2)-(6) bekezdésben foglaltak figyelembevételével állapítja meg.

A (2) bekezdés alapján polgári perben az elsőfokú bírósági eljárásban az ügyvéd munkadíjának a peresztes felet terhelő összege,

a) 10.000.000 forintot meg nem haladó pertárgyérték esetén: a pertárgyérték 5%-a, de legalább 10.000 forint,

b) 10.000.000 forint feletti, de 100.000.000 forintot meg nem haladó pertárgyérték esetén az a) pontban meghatározott munkadíj és a 10.000.000 forint feletti összeg 3%-a, de legalább 100.000 forint.

A (6) bekezdés kimondja, hogy a munkadíj megállapítása során a munkadíj összegét a bíróság indokolt esetben mérsékelheti, ha az nem áll arányban a ténylegesen elvégzett ügyvédi tevékenységgel. A bíróság a munkadíj eltérő összegben történő megállapítását indokolni köteles.

A kialakult bírói gyakorlat szerint a perköltség megállapításánál a pertárgy értékét, a per tartamát, az ügy jellegét, bonyolultságát, a beadványok mennyiségét, valamint a jogi képviselő által végzett munka színvonalát is számításba kell venni.

A jelen per 2012. június 27-én a felperes keresetlevelének a benyújtásával indult, amelyhez négy mellékletet csatolt. A felperes a keresetét a 3. sorszámú előkészítő iratában felemelte, amelyhez további két mellékletet csatolt. A felperes 7. sorszám alatt ugyancsak előkészítő iratot nyújtott be, amelyhez csatolta a konzorciumi együttműködési megállapodást. A felperes 14. sorszám alatt további előkészítő iratot adott be az elsőfokú bíróságra. A felperes 16. sorszám alatt ismételt előkészítő iratot nyújtott be. Ezt követően a peres felek 2014. március 21-én közösen kérték az eljárás szünetelését. A felperes kérte az eljárás folytatását, majd 2014. november 26-án ismételt közös kérelmet terjesztettek elő az eljárás szünetelésére. A felperes 2015. április 27-én kérte az eljárás folytatását, majd a 2015. július 1-jén tartott tárgyaláson közösen kérték az eljárás szünetelését. A felperes 2015. november 23-án kérte az eljárás folytatását.

A jelen ügyben az elsőfokú bíróság összesen 11 tárgyalást tartott, azokon a felperes jogi képviselője jelen volt és az írásbeli előkészítő iratokon túlmenően az alperes védekezésével kapcsolatban további nyilatkozatokat tett.

Az IM rendelet 3. § (2) bekezdése alapján megállapítható jogi képviselői munkadíj összege bruttó 3.219.342 forint lenne, ehhez képest az elsőfokú bíróság az ügyvédi munkadíj összegét bruttó 3.100.000 forintban állapította meg. Mindez azt jelenti, hogy az elsőfokú bíróság az IM rendelet alapján számítandó összegnél alacsonyabb összegben állapította meg a felperest képviselő ügyvéd munkadíját, amelynek során figyelemmel volt a fent kifejtettekre. Az elsőfokú bíróság által megállapított ügyvédi munkadíj további mérséklésére, mivel az nem kirívó összegű, nincs jogszabályi lehetőség, mert ez áll arányban a jogi képviselő által ténylegesen elvégzett munkával.

Mindezekre tekintettel a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

Az alperes fellebbezése nem vezetett eredményre, a felperesnek a másodfokú eljárásban számba vehető költsége nem merült fel, ezért a Fővárosi Ítéltábla a másodfokú perköltség viseléséről a határozathozatalt mellőzte.

Az alperes fellebbezésének eredménytelenségére és személyes illetékmentességére tekintettel a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 14. §-a alapján a fellebbezési illetéket az állam viseli.

Budapest, 2017. február 15.

. Koday Zsuzsanna s.k.
a tanács elnöke

. Kurucz Zsuzsanna s.k.
előadó bíró

. Pusztai Anita s.k.

bíró

A kiadmány hitelül:

bíróági tisztviselő